

МИХАИЛ ПУХОВ

СЕМЕТО НА ЗЛОТО

Превод от руски: Александър Димитров, 1983

chitanka.info

Вземеш ли фигурата — играй с нея.

Биковец за миг задържа коня над дъската и го постави на ново място.

Оттук конят бие и последните полета, които остават на белите.

Движението на коня напомня преход през подпространството.

Сега, ако белите играят с топа, черните ще го вземат с коня. Безвъзмездно. Просто няма къде да местят другия топ. И царя също. Играят ли с царицата — ще я загубят. И коя да е фигура ще изгубят за пешка. А най-вече — жертвата с нищо няма да промени позицията. На следващия ход белите пак трябва да жертвуват нещо.

С една дума, ситуацията е абсолютно същата като позицията на земната страна в първия междузвезден контакт.

Биковец погледна през масата към Пичугин. Командирът на танкера гледаше дървената дъска. Лактите му се опираха на масата, а масивната брадичка лежеше върху китките. Пръстите му се сплитаха и разтваряха. Той търсеше ход, но не победен, а просто — ход. Значи още не е разбрал. Все още се надява.

Биковец погледна в огледалото с рамка от полиран дъб зад гърба на Пичугин. В него се отразяваше тилът на Пичугин, съвсем посивял. По тила не се чувствуваше, че той ей-сега ще се предаде.

В огледалото Биковец видя и собственото си лице. Силно, волево, решително. Очите стоманени, непробиваеми.

Извънредно решително лице... Над главата си, на обшитата с бук стена, Биковец видя часовника-календар. „Време е“ — каза си той. Може би за десети път. Не бива повече да протака. Като свърши почивката им и — преход през подпространството, към Земята.

Взел ли си решение — действуй. В края на краищата не за това бе дошъл на танкера, за да печели партии.

— Загубих — каза Пичугин, спирайки часовника. — Ти, Сеня, ме направи на пух и прах. Напоследък си станал много силен.

— От вас се уча, Пьотр Алексеевич.

— Така ли? Впрочем няма да споря... Още една?

Биковец поклати отрицателно глава, обърна дъската и започна да събира фигурите.

— Ще отида на наблюдателната площадка. Да се поразходя. Мозъкът ми нещо се поувори.

— Разбирам — каза Пичугин. — Но после нали ще дойдеш, а? Трудно ми е тук съвсем сам. До гуша съм затынал в работа, но някой и друг час все ще отделя.

Биковец кимна мълчаливо, стана и излезе от каюткомпанията. След себе си затвори вратата.

Пред него се простираше коридорът, сега съвсем пуст. Естествено скоро ще потеглят и хипертанкерът „Луфицер“ се готви за финаша в Слънчевата система. Цялото оборудване е вече проверено, програмите се уточняват, внасят се последните корекции.

Най-подходящият момент.

Биковец бавно вървеше по обшития с дървени пенели коридор. Да, дървесина сега има много — Земята е нужна за новите посеви. Той вървеше покрай затворените врати със стиснати юмруци; целият беше напрегнат, но му липсваше увереност а успеха. „Фанатизъм не ти достига, Сеня — помисли той. — Вяра не ти достига. А какво е човекът без нея?“

Той се изравни с вратата на поредната каюта. На стъклената табелка беше написано: „Биковец, Семьон Павлович — младши щурман“.

Биковец ускори крачка. Ето го и края на коридора. Отляво е въздушният шлюз; отпред зад тънката стена започва наблюдателната палуба, а там — товарният трюм, пълен със семена от Линор.

Вратата на последната каюта срещу шлюза се отвори. От каютата се показва старшият щурман Петров. На „Луфицер“ да срещнеш колега не е трудно: на танкерите има много навигатори.

— При мен ли, Сенечка? Съжалявам много, но аз излизам. Извинете ме — няма как, работа.

— Съвсем не, Аркадий Лвович. Просто ми се прииска да се поразходя по наблюдателната палуба.

Старшият щурман Петров го изгледа подозрително или само така му се стори?

— Ще замръзнете, Сенечка. Наметнете си поне скафандър. Сега не отопляват, както обикновено.

— Така ли мислите?

— Няма какво да мисля. Сам вижте — Петров откряна вратата към контролната палуба. Оттам повя хлад. — А ключ имате ли?

— Не — излъга Биковец. — Та нали съм младши, Аркадий Лвович. Че откъде у мен ключ?

— Тогава вземете моя. На работа съм и ключовете не ми трябват. Старшият щурман Петров измъкна от джоба си обемиста подрънкваща връзка.

— Този май е от пристройката.

Биковец взе ключовете. Шлюзът беше до него, срещу каютата. Ключалката щракна. Старшият щурман Петров не си отиваше, стоеше близко, дишайки в ухото на Биковец.

Вратата едвам мръдна и вътре светна. На стената висяха окачени скафандри. На срещуположната — балони с въздух. Универсалните излъчватели акуратно бяха подредени на стелажа върху третата стена. В два реда: големите — с приклада нагоре, а портативните — в кобури, в гнезда, до самия под. Без да се наведеш, не можеш да ги вземеш.

— Кой е сега на вахта?

— Алберт Йосифович, струва ми се. Но моля ви, Сенечка, вземайте по-скоро дреха. Не бива да оставям пристройката отворена, просто не е разрешено.

Биковец пресече пристройката и сне от закачалката скафандър. Погледна към балоните с въздух. Между тях се намираше люкът, изходът от кораба.

— Въздух не ви трябва, Сенечка — каза старшият щурман Петров и изведнъж се засмя, — съвсем като линорец, сте станали, ей богу. Също тъй бавен. А аз отдавна трябваше да съм в рубката, да поема вахтата.

Биковец се върна назад покрай стелажа с бластерите, като носеше пред себе си лекия като перце скафандър и гледаше право в старшия щурман, който нетърпеливо пристъпваше на прага.

Биковец изпусна скафандъра върху стелажа. Наведе се. През тънката материя напипа кобура с пистолета. Когато вдигна натежалия скафандър, в стелажа остана празно гнездо. Погледна Петров. Той нищо не бе забелязал.

Биковец излезе в коридора.

— Да ви помогна ли? — попита старшият щурман Петров.

— Благодаря, Аркадий Лвович — вежливо каза Биковец. — Нали бързате? Ако ми стане студено, ще го наметна на раменете си.

— Добре, Сенечка. Извинете ме, на вахта съм.

Той отново скри ключовете в джоба си и тръгна по коридора към носа на кораба. Биковец го изпрати с поглед и отвори вратата към наблюдателната палуба.

Тук от всички страни меко светеха звезди. Отгоре, под краката — отвсякъде. Наистина беше студено. Биковец притвори вратата, пъкна кобура с излъчвателя в колана си. Скафандъра наметна на гърба си, като крачолите върза отпред, на гърдите. Така е по-добре. И наистина би замръзнал, ако не беше този Петров.

Коридорът се разширяваше конусообразно, като гърло на бутилка. Стените му бяха прозрачни. Зад тях сияеха звезди. Надолу водеха стъпала. Стъклени като издялани от лед, но съвсем не хлъзгави.

Биковец бързо се спускаше по прозрачните стъпала. Към звездите не гледаше и вече за нищо не мислеше, всичко беше обмислено по-рано. Сега действуваше като робот.

Спускането свърши. Противоположната стена на разширилия се цилиндър се изгуби нагоре. Наблюдателната палуба беше светла от звездите.

Значи очите му бяха привикнали.

Помещението при входа на товарния трюм отново се стесни, така че пак трябваше да се изкачва по подобни стъпала. Там се виждаше черната фигура на един от товарните роботи, сега — страж. Странен обичай — да се поставя охрана пред трюмовете и реактора. Впрочем не толкова странен.

Роботът прегради пътя на Биковец. Прост ИМ — изпълнителен механизъм на корабния мозък.

— По-нататък не може — безстрастно каза централният компютър през високоговорителя на работа. До високоговорителя на „главата“ на работа бяха разположени зрителните детектори. По-надолу започваше гъвкава шия. Метален корпус. Много силен манипулатор. И най-долу — гъсенична верига.

— Трябва — Биковец се опита да отстрани работа, но не му се удаде. — Имам специална задача: трябва да измеря влажността в товарния отсек. Такава е заповедта на командира на танкера Пьотр Алексеевич Пичугин.

Роботът не отговори, но и не освободи пътя. Наистина Биковец не разчиташе на това. Той стоеше на необходимото разстояние почти

до самия робот и знаеше какво ще последва. Човек е безсилен срещу робота. Реакцията на компютъра е къде по-бърза от човешката.

— Семьон, ти ли си? — произнесе роботът с бодрия глас на вахтения щурман Алберт Минц. — Какво си намислил?...

Биковец не отговори. Той рязко удари гъвкавата шия на автомата с ръба на дясната си длан и едновременно нанесе удар с левия си юмрук, като се целеше там, където под тънката броня се криеха комутаторите. Стоманата поддаде и вътре се чу трясък. Следващият удар Биковец нанесе в долната част на робота с крак. Роботът се наклони и започна да пада. Без да го чака кога ще падне, Биковец прекрачи напред и вкара ключа в ключалката.

— Семьон, какво става?! — развика се роботът. — Какво ста...

Ключът превъртя. Но металната лапа настигна Биковец и го отхвърли назад. Роботът лежеше настрани, безсилен да се надигне, но манипулаторът му си знаеше работата.

Звездите светеха отвсякъде. Биковец лежеше на стъклени под. Нямаше представа колко време беше минало. Роботът му преграждаше пътя. Манипулаторът заплашително мръдна, когато Биковец седна. Значи отново са го включили към компютъра. Но вече му е все едно.

Биковец бавно извади пистолета. Тежък, хладен. Вдигна оръжието, чувствайки се убиец.

„Стига глупости — каза си той. — Това е обикновен ИМ. Изпълнителен механизъм. Механизъм. Сега ще дойдат и други, също такива изпълнители.“

Той замижа и дръпна спусъка. По дяволите този ИМ. Светлината го ослепи и през клепачите.

Биковец отвори очи. Манипулаторът лежеше неподвижно — отделно от робота. Биковец се изправи. Прекрачи обезобразения автомат, извади ключа от ключалката и налегна с рамо. Люкът бавно се отвори. И веднага в товарния трюм пламна изкуствена светлина.

С лявата си ръка Биковец хвана люка. Дясната стискаше дръжката на пистолета. Бластерът му свърши работа. Още в самото начало.

Биковец се огледа назад. Роботът лежеше проснат на земята — с хлътнала страна, изкривена шия и почти смачкан корпус. Рамото му беше обгорено, зрителните детектори отразяваха студената светлина на звездите. До него лежеше манипулаторът, също обезобразен.

Изходът от коридора се губеше далече в тъмнината. Оттам още никой не се беше появявал. Вратата беше затворена. Затворена. Никой не тичаше насам. Даже и роботите, а те бързо тичат.

Стойки на прага на трюма, Биковец наведе дулото на излъчвателя надолу. Бели мълнии удариха в прозрачния под. Стъклото стана на мехури. Ямичката ставаше по-дълбока и по-широка. И изведнъж засвистя. Въздухът от наблюдателната палуба излиташе навън, в пустотата.

Люкът започна бавно да се затваря. Биковец го задържа. В далечината в тъмнината се появи петно светлина. Някой отвори вратата между коридора и наблюдателната палуба.

Биковец вдигна пистолета. На фона на бялото петно в коридора се очерта нечий силует. Силует на човек, а не на робот.

Биковец отмести встрани дулото. Белите мълнии удариха в далечната стена почти до самия светъл отвор, Човешкият силует се отдръпна в дълбочината на коридора светлото петно изчезна.

Връщане назад няма. Биковец прекрачи в трюма и пусна масивния люк, който бавно се захлопна под напора на въздуха. Вятърът утихна. Биковец пхна бластера в колана си — стволът пареше — и седна право на покрития със скреж под. В трюма беше много студено, но от Биковец се лееше лот.

Той изтри с длан лицето си и стана. Помещението, което в началото беше просторно, се стесняваше и преминаваше в дълъг коридор, стените на който представляваха два акуратни реда от контейнери. Товар семе, което носеха за Слънчевата система.

Сега товарният трюм е отделен от жилищните помещения със сигурна вакуумна преграда — безвъздушното пространство на наблюдателната палуба.

Главното е направено, но не бива да губи време. Биковец се приближи към стелажите и с мъка свали един от контейнерите. Натисна бравата. Капакът се отмести.

Контейнерът бе изпълнен догоре с едри жълти семена, приличащи на царевични зърна. Биковец вдигна пистолета.

Светкавица — и съдържанието на контейнера се превърна в овъглена пепел.

Проклето семе!

Съдържанието на един контейнер. Само на един. А те са няколкостотин. Затова — хващай се на работа.

Първо взема контейнера, слага го на пода, натиска бравата, дърпа спусъка...

Биковец се зае с третия контейнер, когато усети някакво движение встрани. Обърна се с насочен пистолет.

Засмя се. Това наистина беше робот, но комуникационен. Телекамера на колела, съвсем безвредна. Впрочем, ако ѝ се придаде достатъчна скорост...

Роботът се носеше към него по дългия проход между двуетажните стелажи. Биковец вдигна пистолета. Така-а. Първо очите, а после — колелата.

Телекамерата се завъртя на място като пумпал. Спря.

Той отново се обърна към контейнера, свали го, натисна бравата. Капакът се отмести.

Още един сандък, пълен с овъглена пепел. Биковец протегна ръце към следващия контейнер.

Някой изхърка зад него, сякаш агонизираше. Биковец се обърна. В помещението нямаше никой. Само телекамерата — обезобразена от лъчевите удари.

— Шемьон — каза телекамерата с непознат свистящ глас. — Прекрати бешобрашието. Прештани, ш добро те моля. И имай предвид, аш те вищдам.

Самотно стъклено око гледаше Биковец от разтопения кратер.

— Прештани, веднага — повтори телекамерата. — Ти ши полудял! Шуваш ли ме?

— А ти кой си? — попита Биковец.

— Минц — отговори камерата с хриптящ, изменен глас. — Алберт Минц, вахтеният щурман.

Оцелелият по чудо обектив гледаше властно, хипнотизираше го. Биковец вдигна пистолета.

— Да не ши пошмял — изхриптя камерата. — Прештани веднага!

Биковец внимателно се прицели. Мислено видя колегите си навигатори, които сега бяха изпълнили рубката и гледаха черното дуло на пистолета му.

— Не! — съвсем ясно произнесе камерата.

Биковец натисна спусъка. Бяло перде покри стъкленото око.

— Шемьон! — просъска удивено камерата. — Прештанете...
Защо си навлишате неприятношти? — Помълча малко, после добави.
— Той шъвшем е полудял. Интересно, а откъде е ушпял да ше шнабди ш блаштер?...

Цевта още сочеше към нея. Биковец свали оръжието. Нека си говори.

Обърна гръб на телекамерата.

— Шъвшем е полудял — долитаха гласове. — Шъвшем. Луд! Луд! Луд...

Биковец отмести капака на контейнера. Проклето семе! И отново проблесна мълния, и отново жълтите семена се превърнаха в черна пепел.

Гласовете от телекамерата затихнаха. Понякога оттам долитаха слаби хрипове и шумолене, отделни неразбираеми думи, но Биковец не им обръщаше внимание.

Работеше бързо, като автомат — сваляше един след друг тежките сандъци от стелажите с надписи „Злато“, „Сребро“, „Мед“, отваряше ги и изгаряше съдържанието им. Всичко правеше спокойно, методично, без да изпитва чувствата на Бредбъровия герой, за когото „да гори е наслада“. Нищо такова не чувствуваше — само в началото бе озлобен. Но ядът скоро премина...

Хората отдавна бяха построили щастливо общество, без пари и експлоатация. Отдавна излязоха в Космоса и овладяха близките звездни системи. На човечеството само едно не му достигаше — братя по разум...

Така беше, докато земните кораби не попаднаха на планетата Линор. Човечеството откри един свят, заселен с разумни, мирни и трудолюбиви човекоподобни същества, висшето щастие на които, както по всичко личеше, се състои в това — всеки да отглежда своето дърво... И тези съвсем „тясно специализирани“ сини и розови растения доставят на своите стопани хранителни продукти, платове, строителни материали, полезни изкопаеми. Те могат да извличат от почвата и да акумулират в себе си всички елементи на периодичната таблица, както и техните всевъзможни съчетания. И при това всички те задължително отделят въздух — огромни количества въздух...

Растения, които отделят въздух, са изключително полезни при овладяването на новите планети. А точно с това тъй отдавна и с такава любов се занимава човечеството. И ето — от Линор потеглят красивите хипертанкери, братя на величавия „Луфицер“, натоварени със семена, които трябва да бъдат доставени на Земята. А на Земята се секат гори, изтръгват се млади дръвчета, за да бъде засято това проклето семе в родната ни земя. Ние оплодяваме своята планета с жълтите семена от Линор и чакаме кога ще се появят сините и розови кълнове. И те не закъсняват. Растенията от Линор са универсални и съвсем не са капризни. Покълват на всякаква почва и винаги цъфтят с разкошни сини и розови цветове.

А ние дишаме въздуха, с който тези забележителни растения ни снабдяват безплатно...

Безплатно...

Биковец работеше като автомат: сваля контейнера — слага го на пода — натиска бравата — дърпа спусъка...

Сините и розови растения, покълващи от тези семена, ни доставят метали, хранителни продукти, дрехи и какво ли не още. Преди всичко — въздух. Но ние изсичаме нашите гори и цялата ни планета се обагря в синьо и розово. Като Линор...

Биковец свали от стелажа поредния контейнер. На капака му имаше надпис: „Злато“.

Значи, ако едно от тези зрънца бъде посадено в земята, то ще покълне, от него ще израсне дърво, което ще започне да извлича пръснатия в почвата скъпоценен метал. И то навсякъде ще протегне своите корени. Неговата генетична програма е да извлича злато и то ще го извлича. Ще го натрупва в своите тъкани. После ще образува семена, след което вече може да бъде отсечено, а още по-добре е да бъде изтръгнато заедно с корените, тъй като по това време корените му ще се състоят почти изцяло от злато.

Вълшебно дърво, облекчаващо живота на човека...

Де да беше така!

Всяко дърво изсмуква от почвата това, което му трябва; всяко изисква индивидуални грижи. И към всяко дърво прикрепят по един човек, който да се грижи за него, да го пази. И да реализира плодовете му. Всеки за себе си. Сега всички дишаме въздуха, с който тези вълшебни растения ни снабдяват. И постепенно започваме да не

приличаме на себе си, а на жителите на Линор — с неговите сини и розови краски. Неговите обитатели ни стават все по-близки, ние започваме отлично да ги разбираме — всеки отглежда своето дърво и после разменя плодовете му. И ние се превръщаме в съвсем други хора...

Биковец усети умора в краката си. Да речеш, че бе свършил кой знае колко много работа — не, но прекалено дълго бе стоял прав. Прекалено дълго за човек, свикнал със заседнал живот. Научен да си знае мястото и да не надига глас...

Той се огледа назад. Редом с опустелите стелажи се виеше върволица от сандъци, пълни с пепел. Доста на брой, не можеш с един поглед да ги обхванеш.

Биковец вдигна излъчвателя, погледна брояча на зарядите. Показваше нула. Хвърли ненужния инструмент в купчината пепел. Време е.

Той тръгна по празния и тесен коридор, образуван от двуетажните стелажи, като бавно и внимателно оглеждаше пътя пред себе си.

Отляво стелажът свърши. Късият, само няколко метра, коридор водеше към затворения люк на въздушния шлюз.

Вратата бе точно копие на онази, зад която Биковец при съдействието на старшия щурман Петров се снабди със скафандър и пистолет. Той извади ключа от джоба на скафандъра.

Еднаквите врати, стига те наистина да са съвсем еднакви, винаги се отключват от един и същ ключ. Стандартизация!

Биковец превъртя ключа. Вратата се отвори.

Пъхна в пояса си четири пистолета и във всяка ръка взе по един мощен, с дълга цев, излъчвател. Не заключи след себе си — защо? Все едно тук е сам и още дълго ще бъде сам.

Внимателно погледна в коридора. Никой няма. Бяха изпуснали момента, а друг явно нямаше да имат.

Биковец с бърза крачка се отпрати нататък. Редиците с контейнери оставаха назад. „Кобалт“, „Памук“, „Вълна“... „Спирт“, „Хартия“.

Ето го и края на коридора. Обшитите с дебели листове титан врати естествено са залостени.

Ако някой изведнъж разтвори тези врати и пусне оттам роботите, това няма да го затрудни, един по един ще ги унищожи.

Биковец постоя известно време, вслушвайки се. Зад масивните крила на вратата бе тихо. Обърна се и тръгна обратно. Отлично. Люкът не може безшумно да бъде отворен. Биковец вървеше бавно, наслаждавайки се на разходката след монотонната работа.

Отмина входа на въздушния шлюз и се приближи до сандъците с пепел. Край на почивката — отново на работа. Той смъкна на пода нов контейнер, натисна бравата и изведнъж усети, че някой отзад го наблюдава.

Биковец бавно се обърна.

Зад него, на празния сандък, близо до входа за трюма, седеше командирът на танкера Пьотр Алексеевич Пичугин, облечен в лек скафандър с отметнат на гърба му шлем. Около минута те се гледаха един друг.

— Е, как се чувствуваш тук, Сеня? — каза Пичугин, изправяйки се. — Я ела насам, да поговорим. Само бъди така добър да махнеш патлака.

Биковец наведе цевта на излъчвателя.

— Как попаднахте тук?

— Как попаднах, си е моя работа — отговори Пичугин. — По-добре хайде заедно да помислим как да се измъкнем от това положение. Сядай, няма смисъл да стърчиш прав.

Биковец се приближи, затвори капака на най-близкия сандък и седна.

— Нямам намерение да те сплашвам — каза Пичугин. — Не сме деца, Сеня, сами отговаряме за постъпките си. Какво те чака, ти знаеш по-добре и от мен. Но аз те разбирам.

Биковец нищо не каза.

— Впрочем можеш и да не ми обясняваш — продължи Пичугин. — Моите навигатори естествено са убедени, че ти си откачил. Не ги разубеждавах. Само не си мисли, че те оправдавам.

Биковец мълчеше и слушаше.

— Можеш и да не ми разказваш — повтори Пичугин. — Ситуацията, общо взето, е проста. За да овладяваме нови светове, на нас ужасно ни са нужни линорските растения. Линорците ни снабдяват със семена, а ние тях — с техника. Дотук всичко е наред. Нали?

— Да — кимна Биковец.

— Със семената от Линор засяваме Марс и Меркурий. Пустинните каменни планети се сдобиват с кислородна атмосфера. На Марс вече може да се живее, макар и да няма всички удобства. Но теб, разбира се, не това те вълнува.

— Естествено.

— Друго те тревожи теб. Не ти се нрави вносът на тези семена на Земята. Не ти харесва, че огромни количества линорско семе попада в нашата почва. Не си съгласен да се изсичат нашите гори. Неприятно ти е, че целият ни кораб отвътре е с обшивка от полирано дърво — и то не линорско, а земно. И още по-неприятно ти е, когато пред очите ти унищожават брезовата горичка, в която ти като малък си играл, а после за пръв път си целувал, и на нейно място засаждат синьо-розовите линорски дървета... Но не това истински те тревожи. Друго те безпокои теб.

— Имате ли деца? — попита Биковец.

— Дядо съм вече — усмихна се Пичугин. — Внучето е отракан малчуган, моли разни неща да му купувам. Много дълго си мечтаеше за куче, а когато му донесох едно пале, ме попита: „А колко заплати за него?“ Така че всичко това аз го знам. Но повечето хора не разбират откъде духа вятърът. И както на тебе ти се струва, защото не подозират това, което ти знаеш. Ето защо се бунтуваш... Ти да не би именно заради това да стана навигатор, Сеня?

— Да — каза Биковец, — но в момента това няма значение. Вие, Пьотр Алексеевич, не споменахте главното, Линор е една биоцивилизация. И аз не знам какво представлява въздухът, който тези растения отделят. А милиарди хора дишат сега този въздух. Преди него ни го даряваха тайгата, океаните, степите. А днес ние дишаме въздуха на Линор и сами се преобразяваме генетично. Търгашеският дух на Линор навлиза в кръвта ни през белите дробове, през зяпналите ни от възторг усти и ние ставаме други хора. И когато всеки започне да отглежда своето дърво — това ще е краят на човечеството. И не ние се разпореждаме с техните дарове, не — те ни превръщат в себеподобни.

— Преувеличаваш — каза Пичугин.

— Не — отвърна Биковец. — Дълго съм мислил за това.

Те замълчаха.

— Но извършва се и обратен процес — наруши Пичугин мълчанието. — Онези, които много пъти са били на Линор, могат да видят, че там нещата също постепенно се променят. Ние им предоставяме нашите машини, които могат само колективно да бъдат управлявани. Те научиха от нас що е наука, изкуство. Познаха книгите. Променяме се и ние, и те — такава е диалектиката.

Пичугин млъкна. Биковец заговори:

— Промените са различни, Пьотр Алексеевич. За тях това може би наистина да е развитие. Но за нас е деградиране. Търгашеството вече сме го имали. Защо да забравяме цената, която сме заплатили за него?...

— Правилно. Но ти забравяш едно много важно нещо. Ти забравяш, че съществуват хора, които имат власт. Мисля, че това което става, вълнува не само теб. Те сигурно вземат мерки. Те знаят повече от теб. Те знаят какво правят.

— Уверен ли сте? — попита Биковец.

— Да. Обществото се състои от хора, Сеня. Точно така, както организмът се състои от клетки. На какво се дължи нормалната работа на организма? Всяка клетка прави това, което ѝ е отредено. Иначе организмът загива. Същото заплашва и обществото. Всеки е длъжен да прави онова, което му е отредено. Ти отвеждаш кораба в посоченото пристанище, а аз се грижа за реда на него; друг пък мисли как да пресече пътищата на линорското влияние. Всеки е длъжен да се занимава със своята работа. Със своята, разбираш ли?...

Настъпи дълга пауза.

— Може и да сте прав — каза Биковец. — Аз обещавам да помисля за това, Пьотр Алексеевич. Но за целта ще е по-добре да остана сам.

Пичугин стана, без да каже нещо, надяна шлема и се запъти към дъното на коридора.

* * *

Телекамерата гледаше към Биковец с празния си обгорен обектив.

— Вие бяхте прав, Пьотр Алексеевич — Биковец стана. — Аз всичко обмислих и реших. Всеки трябва да си гледа работата. И аз ще гледам моята.

Той се обърна с гръб към телекамерата и тръгна покрай пръснатите контейнери. После вдигна пистолета — и нова порция жълти семена се превърна в овъглена пепел.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 14,15/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.